

— Но азъ желяхъ да е раненъ, поне на пукъ на лудаго Медона измърмора безсрамната мома.

Между туй Лидонъ, който са боряше съ голѣмо мажество и срѣчностъ наченъ вече да са затруднява предъ силнитъ нападенія на опытния римлянинъ; ръката му са вече умори, очитъ му потѣмнихъ и съ мѣкъ дышаше. Но гладиаторытъ са спрѣхъ и двамата за да си починатъ.

— Момче, думаше на низкѣ Евмолпъ, послушай мой съвѣтъ и са напусти. Ще та раняъ леко, тогасъ ты си наведи оръжіето, и поне, же ты спечели вече благоволеніето на подвигоположника и на народа отървашъ съ туй и чистѣта си и живота си заедно.

— Но не отървамъ отъ робство баща си помысли въ ума си Лидонъ. Не! или да умрѣ, или да го освободѣ!

И подиръ туй рѣшеніе, като разумѣваше въ сѣщото време че не му оставахъ сили да са бори противъ свирѣпостѣта на римлянина, и само едно средство виждаше средството на отчаяніето и на бързината, тогасъ, казвамъ, нападиж яростно на Евмола, а този отстъпваше нарочно. Лидонъ го нападаше, а Евмолпъ са уклоняваше, сабата на Лидона докара брѣята на противника, който са въсплазува отъ несащитенитъ въ туй време гърды на момъка и забы сабата си въ ставата на рамото му, но безъ да иска даго рани смъртоносно. Лидонъ уморенъ вече и отмалѣлъ паднѣ връху връха на сабата му прониза гърба. Евмолпъ измѣкнѣ сабата, а Лидонъ поиска да стане и да го удари, но сабата му паднѣ и той неволно удари противника си съ гола ръка и са прострѣ предъ краката му. По общо споразумѣніе подвигоположникътъ и събраніето объвихъ милостъ, и слугытъ като пристѣпихъ отвързахъ шлема на навитыя. Дышаше еще Лидонъ, и измѣненитъ му очи търсахъ еше противника, защото сичката звѣрскость на званіето, съсредоточена въ очытъ, осѣняваше челото му помрачено вече отъ сѣннытъ на смъртъта. Дълбоко и болезнено той постена и като че отъ нова сила обзетъ той подигнѣ на горѣ погледытъ си. Увы, той не погледнѣ на законоположника нито на смутенитъ лица на съдницытъ си. Той не видѣ ни едно лице, защото сичкото онуй събраніе бѣше за него като една мрачна пустыня; той видѣ едно само жълто и страждуще лице, и въ срѣдъ шума на безбройното множество едно само стинамѣ милостиво и болезнено стигнѣ до слуха му. И исчезнѣ свирѣпостѣта отъ челото му, и едно кротко и страстно изразеніе на сыновня любовь, но безнадежна, блѣснѣ на лицето му, блѣснѣ и впеченѣ; устнытъ му, мигачытъ и челото му станѣхъ ледяны, не-